

Κοάτα το γέρι μου

Ένα ηλιόλουστο πρωινό,

αποφάσισε ο Νασρεντίν να κάνει έναν όμορφο περίπατο, κατά την θάλασσα.

Καθώς πλησίαζε στη προκυμαία άκουσε φωνές και είδε πολύ κόσμο συγκεντρωμένο να χειρονομεί και να τρέχει πάνω κάτω.

Πλησίασε πιο κοντά και είδε έναν άνθρωπο που είχε πέσει κατά λάθος στο νερό.

Όπως δεν ήξερε κολύμπι, κτυπούσε πανικόβλητος χέρια και πόδια, χανόταν μέσα στο κύματα και όποτε κατόρθωνε να βγάλει λίγο το κεφάλι του καλούσε μισοπνιγμένος σε βοήθεια.

Οι άνθρωποι έσκυβαν όσο μπορούσαν πάνω από το νερό και του φώναζαν:

– Δώσε μας το χέρι σου! Δώσε μας το χέρι σου!

Τίποτα αυτός! Σαν να ήταν κουφός συνέχιζε να χτυπιέται.

Οι άνθρωποι όλο και πλήθαιναν γύρω του και του φώναζαν όλο και πιο δυνατά:

– Βρε άνθρωπε, δεν ακούς; Δώσε μας το χέρι σου! Θα πνιγείς!

Τίποτα αυτός.

Κάποια στιγμή, μέσα στο πανικό και την αγωνία που επικρατούσε, επειδή κανείς δεν ήθελε να πνιγεί ο άνθρωπος αυτός, αλλά και κανείς δε μπορούσε να κάνει τίποτα περισσότερο, κάποιος πήρε είδηση τον Νασρεντίν που παρακολουθούσε ατάραχος τη σκηνή.

Να ο Χότζας, αναφώνησε το πλήθος. Κάντε χώρο να κάνει κάτι. Σίγουρα θα ξέρει αυτός τι να κάνει, σαν άνθρωπος του Θεού που είναι.

Αμέσως τότε, όλοι έκαναν χώρο και ο Νασρεντίν έσκυψε στο νερό και κάτι είπε σιγανά στον μισοπνιγμένο. Τότε εκείνος, έδωσε το χέρι του και ο Νασρεντίν το έπιασε και τον έσυρε έξω.

Οι άνθρωποι έμειναν τότε με ανοιχτό το στόμα.

- Βρε, είπαν! Βρε Χότζα μας, καλέ μας Χότζα, τι του είπες του ανθρώπου και σου έδωσε το χέρι σου;
- Εδώ, τόση ώρα, εμείς τού φωνάζουμε να μας δώσει το χέρι του και δε το έκανε. Τώρα γιατί άκουσε εσένα και όχι εμάς;
- Εγώ, δε τού είπα να μου δώσει το χέρι του, απάντησε ήρεμα ο Χότζας.
- Τι τού είπες λοιπόν, ρώτησαν οι άνθρωποι περίεργοι.
- Εγώ τού είπα: «πάρε το χέρι μου», είπε ο Νασρεντίν.

Πηγές:antikleidi.wordpress.com- dkaravasilis.gr